

MEGBOCSÁTÓ ISTENÜNK

November 9., szombat délután

„Aki elfedezi az ő vétkeit, nem lesz jó dolga; aki pedig megvallja és elhagyja, irgalmasságot nyer.” (Péld 28:13) Akik a hibáikat eltitkolják, és igazolni próbálják, ha meglátnák, hogy Sátán miként ujjong, és csúfolja Krisztust, a szent angyalokat miattuk, sietve megvallanak és elhagynák bűneiket. Sátán a jellemhibákat kihasználva megpróbálja a személyiséget befolyásolni. Tudja, hogy ez sikerülni fog, ha az ember melengeti a hibáit. Ezért folyvást igyekszik Krisztus követőit azzal a végzetes filozófiával félrevezetni, hogy úgy sem tudnak győzni. De Jézus – megsebzett kezére és összezúzott testére mutatva – képviseli ügyüket, és ezt mondja azoknak, akik követni akarják: „Elég néked az én kegyelemem” (2Kor 12:9). „Vegyétek föl magatokra az én igámat, és tanuljátok meg tőlem, hogy én szelíd és alázatos szívű vagyok: és nyugalmat találtok a ti lelkeiteknek. Mert az én igám gyönyörűséges, és az én terhem könnyű.” (Mt 11:29–30) Senki se higgye tehát, hogy nem tud megváltozni. Isten hitet és erőt ad a hibái legyőzéséhez. – *A nagy küzdelem*, 489. o.

Akik elegendő időt szánnak arra, hogy belenézve a mennyei tükörbe meglássák bűneiket, meggyűlöljék azokat, és felismerik, hogy egyáltalán nem hasonlítanak a szelíd és alázatos Jézusra, azok erőt kapnak a győzelemre. Akik igazán hisznek, azok megvallják és elhagyják bűneiket. Jézus Krisztussal együttmunkálkodva Isten akaratának vetik alá gonosz, örökölt vagy ápolat hajlamaikat, hogy a bűn többé ne uralkodhasson rajtuk. Nézve Jézust, hitük Fejedelmét és Bevégzőjét, elválnak az Ő képmására. Növekedni fognak a Jézus Krisztusban való hit mértékére... Akik igazán hisznek, megvallják bűneiket és elhagyják azokat, azok folyamatosan növekedve egyre jobban fognak hasonlítani Jézus Krisztushoz, mígnem a mennyben elmondhatják róluk is: „És ti Őbenne vagytok beteljesedve” (Kol 2:10). – *Our High Calling*, 117. o.

A szerető Isten még mindig sóvárog a tőle elfordult ember után. Mindent megkísérel, hogy visszahozza az atyai házba. A tékozló fiú nyomorult állapotában „magába szállt”. Megtört az a megtévesztő befolyás, amellyel Sátán fogva tartotta. Meglátta, hogy szenvedése saját oktalanságának következménye, és így szólt: „Az én atyámnak mily sok bérese bővölködik kenyérben, én pedig éhen halok meg! Fölkelvén elmegyek az én atyámhoz.” Bármilyen nyomorult is volt a tékozló fiú, reménységet adott az a tudat, hogy atyja szereti. A szeretet vonzotta haza. Isten szeretetének biztos tudata hajtja vissza a bűnöst Őhozzá. „Az Istennek jósága téged megtérésre indít” (Róm 2:4). Az aranyfonál – az Isten szeretetéből fakadó irgalom és szánalom – minden veszélyben levő lelket körülölel. Az Úr kijelenti: „Örökkévaló szeretettel szerettelek téged, azért terjesztettem reád az én irgalmasságomat.” (Jer 31:3) – *Krisztus példázatai*, 202. o.

November 10., vasárnap – Böjtölés és isten tisztelete

Sokan állítják, hogy keresztények, mégis Ákánhoz hasonlóan viszonyulnak saját bűneikhez. Általában egyetértenek azon bűnök megvallásával, amelyek büntudatot ébresztenek a szívükben, és amelyek kiváltották Isten nemtetszését. Viszont így takargatják az önzés, a csalás, az Isten és embertársak iránti őszinteség hiányának a bűnét, vagy a családon belüli vétkeket, és sok más vétket, amelyet nyilvánosan meg kellene vallaniuk.

Az igazi megtérés a bűn gyűlöletes jellegének a megértéséből fakad. Az általános, nem pontosan meghatározott bűnvallomás nem jelenti a lélek igazi megalázkodását Isten előtt, mivel a bűnöst meghagyja korábbi állapotában, így folytatva korábbi útját, míg végül lelkiismerete megkeményedik, és azok a figyelmeztetések, amelyek régebben felébresztették volna, most csak veszélyérzetet keltenek, s egy idő után igaznak kezd tűnni előtte a bűn útja... Nagy különbség van a már nyilvánossá vált gonosz cselekedeteink beismerése és azon bűnök beismerése között, amelyekről csak az elkövetőnek és Istennek van tudomása. – *The Signs of the Times*, 1881. május 5.

A világtörténelem legünnepélyesebb időszakában élünk. A földön élő tömegek sorsa nemsokára eldől. Saját jövőnk és mások üdvössége múlik azon, hogy mi most hogyan élünk. Szükségünk van Isten Lelkének vezetésére. Krisztus minden követőjének komolyan meg kell kérdeznie: „Uram, mit akarsz, hogy cselekedjem?” Meg kell magunkat aláznunk bűntben és imában az Úr előtt, és sokat kell elmélnünk Isten Igéjén, különösen az ítélet jelenetein. Mély és élő tapasztalatokat kell szereznünk Istennel. Egy pillanatot sem vesztegethetünk el. Létfonosságú dolgok történnek körülöttünk. Sátán által megigézett területen élünk. Isten őrállóí, ne aludjatok! Az ellenség résen áll, hogy ha tétlenkedtek és elszunnyadtok, lecsapjon rátok, és zsákmányul ejtsen benneteket. – *A nagy küzdelem*, 601. o.

Az Úr megmondta, hogy milyen bűntöt választott, milyen bűntöt fogad el. Olyat, amely az Ő dicsőségére termi gyümölcsseit a bűnbánat, megtérés, odaszentelődés és igaz istenfélelem kíséretével.

Az Isten által tanácsolt bűnttel az emberek irgalmassá, gyöngéddé, megértővé válnak. Nem kívánják a másét, a csalást és elnyomást megbánják, elhagyják. Minden erejüket a szegények és elnyomottak megsegítésére fordítják. – *A Te Igéd igazság*, 4. köt., 1150. o.

Dániel próféta nagyon közel került az Úrhoz, amikor szívét megalázva igyekezett megvallani bűneit. Nem keresett kifogásokat sem maga, sem népe számára, hanem beismerte törvénytelenységüket. Azokat a bűnöket vallotta meg a nép helyett, amiket nem ő követett el, mégis buzgón könyörgött az Úr kegyelméért, és azért, hogy testvérei végre felismerjék bűnös voltukat.

Az isteni bátorítás mindazokhoz szól, akik őszintén megtérnek: „Eltöröltem álnokságaidat, mint felleget, és mint felhőt bűneidet; térj én hozzám, mert megváltottalak.” (Ésa 44:22) – *That I May Know Him*, 238. o.

November 11., hétfő – Az ima eleje

Ezt énekelték a lévíták a Nehémiás által feljegyzett dicsénekükben: „Te vagy egyedül az Úr! Te teremtetted az eget, az egeknek egetit és minden

seregüket, a földet és mindent, ami rajta van [...] és te adsz életet mindnyájoknak.” (Neh 9:6) Ami ezt a világot illeti, Isten teremtési munkája befejeződött. Mert „[...] munkáit a világ megalapításától kezdve bevégezte” (Zsid 4:3). De hatalma még most is jelen van a teremtés műveinek fenntartásában. Nem úgy van az, hogy az egyszer mozgásba lendített gépezet a benne rejlő energia folytán végzi munkáját; hogy a pulzus ver, és egyik lélegzet követi a másikat. Hanem minden lélegzetvétel, minden szívdobbanás arról tanúskodik, hogy valakinek, akiben „élünk, mozgunk és vagyunk” (Csel 17:28), mindenre kiterjed a gondoskodása... Isten keze vezérli a bolygókat, és tartja pályájukon, hogy szabályszerűen járják égi útjukat...

A teremtés művei azonban Isten hatalmáról és nagyságáról tanúskodnak. „Az egek beszélnek Isten dicsőségét, és kezeinek munkáját hirdeti az égboltozat.” (Zsolt 19:2) A tudomány segíti Isten megértésében azokat, akik az írott Igét választják tanácsadójuknak. „Ami nem látható belőle: örök hatalma és istensége, az a világ teremtésétől fogva alkotásainak értelmes vizsgálata révén meglátható.” (Róm 1:20 új prot. ford.) – *Pátriárkák és próféták*, 115–116. o.

Ha bizonyítékot keresel Isten létezésére, nézz körül, míg csak a szemed ellát. Az Úr teremtett műve által szólít meg, és befolyásolja lelkedet. Engedd, hogy a szíved fogadja be ezeket a benyomásokat, és akkor számodra a természet nyitott könyv lesz, mely az általad ismert dolgok révén tanít meg a mennyei igazságokra. És többé nem tekintesz közönyt a sudár fákra. Minden viruló virág, minden finom erezetű falevél a nagy Művész végtelen magasztosságáról fog bizonytságot tenni. A távolban magasodó sziklaszirtek és hegyormok nem véletlenül állnak a helyükön, hanem ékesszóló hallgatásukkal beszélnek arról, aki a világegyetem trónjára lett fölemelve. „Tudja az Isten öröktől fogva az Ő cselekedeteit.” Istennek minden terve tökéletes. Micsoda hódolatra és imádatra kellene, hogy késztesse az Ő neve iránt! – *Our High Calling*, 251. o.

Jahve, az örökkévaló, az önmagában létező, a nem teremtett Isten, aki maga a forrása és fenntartója mindennek, aki egyedül jogosult arra, hogy Őt illesse meg a legnagyobb tisztelet és imádat. Ezért az ember-

nek tilos, hogy érzelmeiben vagy szolgálataiban az első helyet valaki vagy valami másnak adja, mert mindaz bálvány, ami az Isten iránti köteles szeretetünket csökkenti. Másik istent alkotunk magunknak, ha olyan szolgálatot végzünk, amely egyedül Őt illeti. – *Pátriárkák és próféták*, 305. o.

November 12., kedd – A múlt tanulságai

A pusztai vándorlás történetének feljegyzése Izrael javát szolgálta az idők végezetéig. Ahogyan munkálkodott Isten vándorló népe érdekében; ahogyan nélkülözték az ételmet és a vizet, fáradozásaik és Isten hatalmának csodálatos szabadítása olyan történetet képez, amely tele van figyelmeztetéssel és utasításokkal Isten mai népe számára. A zsidó nép különböző tapasztalatai mintegy előkészítő iskolát képeztek a megígért Kánaánban lakozásukhoz. Isten azt szeretné, hogy népe alázatos szívvel és tanulásra kész lélekkel tekintsen azokra a megpróbáltatásokra, amelyeket átélt hajdan Izrael, és ez által felkészülhessen a mennyei Kánaánban való lakozásra. – *Istennel ma*, 77. o.

Ez a fejezet az Úrnak népéért végzett tetteit jegyzi fel. Rámutat a nép bűneire, mivel elfordultak Istentől. Bűneik elválasztották őket az Úrtól, és Ő megengedte, hogy pogány nemzetek uralma alá kerüljenek.

Ezt a mi tanulságunkra jegyezték fel. Ami megtörtént, újra meg fog történni, és nekünk Istenhez kell fordulnunk tanácsért. Semmi esetre se bízunk emberek tanácsában. Tisztánlátásra van szükségünk, hogy különbséget tudjunk tenni az igazság és tévedés között. Izrael történelme bizonyítja annak biztos következményeit, ha valaki a Biblia elveitől az emberek szokásaihoz és viselkedéséhez fordul. Az Úr nem munkálkodik együtt semmiféle önzést kielégítő és Isten munkáját elcsúfító tervvel. Nem virágoztat fel a parancsolatai iránti hűség-től elvezető semmilyen kigondolást. Megköveteli, hogy az embereknek kölcsönzött talentumokat az Ő útjának megtartására használják. Arra, hogy ítéletet és igazságot cselekedjenek, akár le fog dönteni valamit, akár helyreállítani és felépíteni. Isten nem akarja, hogy az Igéit semmibe vevő emberek bölcsességét kövessük, akik viselkedé-

sükkal és tanácsaikkal szégyenfolttá tették magukat. – *A Te Igéd igazság*, 3. köt., 1138. o.

Isten azt akarja, hogy valljuk meg bűneinket, és alázzuk meg szívünket előtte. Jöjjünk hozzá bizalommal, mint gyöngéd Atyához, aki nem veti el a benne bízókat... Isten nem mond le rólunk a bűnünk miatt. Követhetünk el hibákat, és megszomoríthatjuk a Szentlelket, de ha megbánjuk büntetteinket, és töredelmes szívvel jövünk hozzá, nem utasít minket vissza. Vannak akadályok, amelyeket el kell venni az útból. A helytelen érzések dédelgetése, a büszkeség, önelégültség, türelmetlenség és panaszkodás, mindezek elválasztanak Istentől. A büntetteket meg kell vallani. Alaposabb kegyelmi munkának kell végbemennie a szívben...

Jóllehet, bűnösnek és elveszettnek tartjátok magatokat, de ez éppen az az állapot, amelyben szükségetek van a Megváltóra. Ha megvallandó bűnöd van, ne vesztegeds az időt! Most vannak itt az arany lehetőségeid! „Ha megvalljuk bűnünket, hű és igaz, hogy megbocsássa bűnünket, és megtisztítson bennünket minden hamisságtól.” (1Jn 1:9) Akik éheznek és szomjúhozják az igazságot, azok meg fognak elégtételt, mert Jézus azt ígérte. Drága Megváltó! Karjai tárva vannak előttünk, és hatalmasan szerető szíve arra vár, hogy megáldjon bennünket. – *Isten csodálatos kegyelme*, 139. o.

November 13., szerda – A törvény és a próféták

Isten és az angyalok számára igen szép jelenet lenne, ha e nemzedék hitvalló követői ünnepélyes szövetségben egyesülnének, mint a régi Izrael (különösen Nehémiás napjainak lelki ébredésére utal), hogy megtartsák az Úrnak, a mi Istenünknek minden parancsolatát, minden rendeléseit és végzéseit. – *A Te Igéd igazság*, 3. köt., 1139. o.

A mi Istenünk szeretetteljes, irgalmas Atya. Ne essen nehezünkre neki szolgálni. Ellenkezőleg, örüljünk és ujjongjunk, hogy szolgálhatunk és részt vehetünk munkájában. Isten nem akarja, hogy gyermekei, akiket oly dicsőn megváltott, kegyetlen és zsarnok munkaadónak tekintsék. Legjobb barátjuk, és mikor Őt imádják, Isten velük van, tőle

vigaszt és áldást várhatnak, amely szívüket örömmel és szeretettel tölti be. Mennyei Atyánk azt akarja, hogy gyermekei az Ő szolgálatából vigaszt merítsenek, és inkább örömmel, mint teherrel tekintsék azt. Legbensőbb vágya, hogy mindazok, akik Őt imádják, szeretetének és előrelátásának számos jelét véve mindennapi munkájukhoz erőt merítsenek, és kegyelmet nyerve hűségesen és becsületesen járhassanak el minden dologban. – *Jézushoz vezető út*, 103. o.

A hűtlen szolgára ura azért bízta vagyonát, hogy jótékony célra fordítsa. Azonban saját magára költötte. Ez a vád Izraelnek szólt. Isten kiválasztotta Ábrahám magvát. Erős karral kiszabadította az egyiptomi szolgaságból, és szent igazságok őrzőjévé tette a világ áldására. Reá bízta az élő kinyilatkoztatásokat, hogy tolmácsolja a világosságot másoknak. De Isten sáfárai ezeket az ajándékokat a maguk gazdagítására és dicsőségére használták...

Így volt ez Krisztus korában, és így van ez ma is. Megfigyelhetjük ezt sok olyan ember életében, aki magát kereszténynek mondja. Az Úr képességekkel áldotta meg őket. Hatalmat és hatáskört adott nekik. Pénzt bízott rájuk, hogy munkatársai legyenek a megváltás szent munkájában. Isten minden ajándékát az emberiség áldására, a szenvedés és nyomor enyhítésére kell felhasználni. Táplálnunk kell az éhezőt, felruháznunk a mezítelent, gondoskodnunk az özvegyekről és árvákról, segítenünk a lesújtottakon és elnyomottakon. Isten nem akarta, hogy a világot elárassza a nyomor. Nem akarta, hogy az egyik ember bőségben és fényűzésben éljen, miközben mások kenyérért sírnak...

Sok jót lehet tenni a gazdagsággal, ha helyesen használjuk. Lelkeket menthetünk vele Krisztusnak. Aki Jézus életprogramját követi, látni fogja Isten országában azokat, akikért a földön dolgozott és áldozott. – *Krisztus példázatai*, 369, 370, 373. o.

November 14., csütörtök – Dicséret és könyörgés

Amikor a dicsőítő ének véget ért, a gyülekezet vezetői elbeszélték Izrael történetét, a mennyei Atya jóságát és az ő hálátlanságukat. Majd az egész gyülekezet elkötelezte magát Isten parancsolatainak a megtartására. Bűneik miatt szenvedtek büntetést, és most elismerték:

az Úr igazságosan bánt velük. Megfogadták, engedelmeskednek törvényének. Hogy pedig az „írásbeli megállapodás” maradandó legyen, a papok, a lévíták és a fejedelmek pecséttel látták el azt. Ennek az volt a célja: figyelmeztesse őket kötelességükre, és korlát legyen a kísértések ellen. A nép ünnepélyesen megesküdtött, „hogy az Isten törvénye szerint élünk, amelyet Isten adott szolgálja, Mózes által, és megtartjuk, teljesítjük Urunknak, az Úrnak minden parancsolatát, végzését rendelkezését”. – *Próféták és királyok*, 666. o.

Krisztus nem azért szeretett minket, mintha mi már előbb szeretnünk volna Őt, hanem „mikor még bűnösök voltunk, Krisztus értünk meghalt”. Nem úgy bánik velünk, ahogy megérdemljük. Habár bűneink kárhozzátást érdemelnek, Ő nem kárhozzat minket. Évről évre elviseli gyengeségünket, tudatlanságunkat, hálátlanságunkat és macacosságunkat. Bár tévelygünk, szívünk kemény, és Szent Igéjét elhanyagoljuk, mégis állandóan felénk nyújtja kezét...

Az Úr Isten Jézus Krisztus által naphosszat a bűnös és elbukott ember felé nyújtja hívogató kezét. Ő mindenkit elfogad. Szívesen lát mindenkit. Örömmel bocsát meg a legbűnösebbeknek is. Elveszi a prédát az erőstől, megszabadítja a foglyot, kiragadja az üszkös fadarabot a tűzből. A legmélyebb emberi nyomorúságig nyújtja kegyelmének aranyláncát, és felemeli a bűnnel fertőzött, megrontott embert. – *A nagy Orvos lányomán*, 161. o.

Isten mindent megtett, amit megtehetett, hogy kifejezze végtelen nagy szeretetét és irgalmát irántad. „Mert úgy szerette Isten e világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta, hogy valaki hiszen őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.” (Jn 3:16) Ezért tehát légy nyugodt, hiszen Isten szeretetének a biztosítékával rendelkezel... Mindez nem azért van, mert mi előbb szeretnünk Őt, hanem azért, mert „mikor még bűnösök voltunk” (Róm 5:8). Jézus Krisztus meghalt értünk, és megtett mindent megváltásunk érdekében. Noha engedetlenségünk miatt Isten elutasítását és ítéletét érdemeltük volna, Ő mégsem feledkezett meg rólunk, és nem engedte, hogy saját véges erőnkkel küzdjünk meg az ellenséggel. Mennyei angyalok vívják a csatáinkat, és velük együtt munkálkodva győzhetünk a gonosz hatalma fölött...

Ha hittel közeledünk hozzá, Ő is közeledni fog hozzánk, családtagjaivá, gyermekeivé, fiaivá és leányaivá fogad bennünket. – *Isten fiai és leányai*, 53. o.

November 15., péntek – További tanulmányozásra

Jézushoz vezető út: „Bűnvallomás” című fejezet.